

Capitolul 14

Introducere

În acest capitol începe istoria lui Samson, care se descompune în două părți. Ambele părți se încheie cu remarca, că el a judecat douăzeci de ani pe Israel (capitolul 15,20 și capitolul 16,31). Învățăm din istoria lui, că intențiile lui Dumnezeu, așa cum El le-a făcut cunoscut în capitolul 13, și practica noastră sunt două lucruri diferite. Vedem într-o ilustrație vie, cât de aproape sunt una de alta puterea și slăbiciunea. Nu este vorba de a avea o viață fără greutate, ci de posedarea puterii, ca să învingi aceste greutăți. Nimeni nu este lipsit de luptă. Prin luptă poți fi întărit, dar poți suferi și o înfrângere. Această luptă poate fi cauzată de conflicte cu părinții, cu frații sau surorile, cu credincioșii. Lupta poate fi și urmarea conflictelor lăuntrice ca rezultat al eșecului. Întrebarea este, cum reacționăm noi în astfel de situații? Noi nu vom găsi niciodată condiții de viață și de lucru ideale. Deseori ne gândim, că dacă lucrurile din jurul nostru ar fi altfel, atunci am putea cu adevărat să arătăm cine suntem noi. Vedem la Samson, cum el mereu devine fără putere, deoarece nu este în stare să spună „nu” la ispitele din jurul lui, pe care uneori singur le caută. Istoria lui începe exact cu aceasta.

Primul contact al lui Samson cu dușmanul – versetul 1

Deseori primul pas, pe care îl face cineva în lucrarea lui Dumnezeu, este caracteristic pentru timpul care urmează. Dacă este un pas greșit, urmările nu vor întârzia să se arate. Aceasta este sigur, când cineva înaintează pe acest drum greșit. Primul pas deschide drumul spre toți ceilalți pași care urmează. De aceea trebuie pus în direcția bună. Iona este în privința aceasta un exemplu grăitor. El a primit misiunea de la Dumnezeu să meargă la Ninive, ca acolo să vestească Cuvântul, dar Iona a mers exact în direcție opusă. Urmarea a fost, că el a ajuns în mari greutăți și a adus aceste greutăți și asupra altora (Iona 1). Pe drumul îndepărtării de Dumnezeu nu se merge singur. Totdeauna sunt luați și alții alături. Vedem aceasta și aici la Samson. El atrage pe părinți pe drumul lui egoist, greșit.

Primul pas, pe care Samson îl face, pare probabil în exterior să fie în direcția bună. Ar fi fost un pas bun, dacă el s-ar fi dus la Timna, ca să alunge pe filistenii, care erau acolo. Dar comportarea lui arată clar, că el s-a dus la Timna fără să fie înșuflețit de o misiune din partea lui Dumnezeu. El este mânat de poftele proprii. El se îndrăgostește acolo de o femeie, care aparținea dușmanilor lui Dumnezeu. El este gata să se unească cu dușmanii poporului lui Dumnezeu. Din aceasta putem învăța, câtă atracție poate veni din ceva sau din partea cuiva, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune clar, ca noi să nu ne unim cu aceștia.

Noi nu suntem mai buni decât Samson. Filistenii, așa cum am spus, reprezintă un sistem al așa-numitei gândiri creștine, care poate fi înțeles de omul firesc, nenăscut din nou. Sunt gânduri, care în creștinătate au mulți adepți. Ele linguesc carnea (firea pământească); este plăcut să ascuți de ele sau să le privești. Un exemplu simplu vedem în clădirile impunătoare, care au fost construite și care sunt numite „Casele lui Dumnezeu”. În ele muzica frumoasă, care mărește strălucirea slujbei, gădilă auzul. Toate acestea pot crea impresii mari și pot lucra atrăgător, pot mări prestigiul serviciului divin. Ceea ce reprezintă filistenii se poate aplica la tot ce și-a imaginat omul ca să înfrumusețeze slujirea lui Dumnezeu. Prin aceasta nu vreau să pun la îndoială motivele sincere, prin care uneori aceasta poate au loc. Dar astfel de invenții pur omenești fac ca credința creștină să fie așa de atrăgătoare, că și oamenii nenăscuți din nou vor să aibe o astfel de credință. Cel puțin se simt bine în prezența ei. Cine simte dragoste față de aceste lucruri, acela va cădea în cursa, care și pentru Samson a devenit fatală. Aceasta îmi pare să fie lecția spirituală, pe care noi o putem învăța de aici.

Mai există și o altă lecție de învățat. Când un tânăr vrea să înceapă să slujească Domnului, este foarte important, ca el să nu intre în relații care îl vor împiedeca în lucrare. De aceea orice pas

trebuie făcut cu rugăciune și călăuzire divină. Aceasta este valabil în mod deosebit la alegerea soției, cu care el vrea împreună să slujească Domnului. Ea trebuie să aparțină poporului lui Dumnezeu și să posede aceeași credință și aceeași ascultare. Ea trebuie să aibă și același fel de gândire.

Este imposibil lui Samson să mărturisească împotriva dușmanului, în timp ce el are legături cu el. Femeile joacă un rol fatal în viața lui Samson. El a avut trei femei. Ele reprezintă cursele diavolului. Diavolul știe exact prin ce mijloace cel mai tare credincios devine slab, căci fiecare are un punct slab. De aceea și un credincios tare trebuie să fie permanent conștient de slăbiciunea lui. Abia atunci el este tare (2 Corinteni 12,10). Timna înseamnă „partea care a fost repartizată”. Samson părăsește propria parte, ca să caute una la filistenii.

Părinții lui Samson – versetele 2-3

Așa cum am spus, el atrage pe tatăl său și pe mama sa pe drumul lui de neascultare. Ei sunt efectiv afectați de această istorie. Ei înșiși au fost răspunzători de cedarea lor, căci ei personal au primit indicații din partea Domnului. Ei trebuiau să spună „nu”. Într-adevăr, ei au protestat, dar s-au dus totuși cu el.

Din păcate aceasta este comportarea multor părinți, ai căror copii merg pe drumul propriu. Diavolul știe, atunci când poate duce copiii pe un drum greșit, șansa este mare, ca și părinții să-i urmeze. Când Moise a avut a face cu o astfel de viclenie, a recunoscut-o. El nu a acceptat propunerea lui faraon, că părinții aveau voie să plece, dacă copiii vor rămâne în Egipt (Exod 10,9-11). El știa, că părinții, când vor fi în pustie, vor voi să se reîntoarcă în Egipt, dacă copiii vor rămâne în Egipt.

Deci nu este așa, că părinții lui Samson l-au urmat fără să se împotrivescă. Ei aduc obiecțiile lor. Printre flori arată spre prescripțiile lui Dumnezeu din cartea Deuteronom 7,3. Acolo se spune, că un israelit nu avea voie să se căsătorească cu cineva dintre națiunile, în mijlocul cărora locuia. Cu toate obiecțiile părinților, Samson rămâne la ce ceea ce și-a propus. În răspunsul lui se exprimă, că el urmează plăcerile proprii. Afirmația »Ia-mi-o, căci îmi place« nu este vorbirea unui nazireu, care a renunțat la plăcerile proprii. Cine este pus de-o parte pentru Domnul, pentru acela lepădarea de sine trebuie să fie caracteristică. Samson nu întreabă, dacă femeia place Domnului.

Venit de la Domnul – versetul 4

Versetul acesta pare să se contradică. Cum poate ceva greșit să vină de la Domnul? Aici trebuie să fim foarte atenți. Aici nu spune că Dumnezeu a făcut ceva greșit. El nu pricinuieste păcatul. Ceea ce face El, este că El folosește drumul greșit al lui Samson pentru scopurile Sale. Așa este Dumnezeu suveran peste toată nebunia noastră; El poate s-o folosească pentru scopurile Sale.

Aceasta nu poate fi niciodată o scuză pentru dorința după această nebunie, tot așa cum El nu este inițiatorul nebuliei noastre. Un exemplu pentru aceasta citim în Faptele Apostolilor 2,23: »Pe Omul acesta (pe Domnul Isus), dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fără de lege.« Vedem aici, pe de o parte, planul și cunoașterea anticipată a lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, acțiunea rea a omului. Lucrul minunat este, că crima oamenilor, pe care ei au făcut-o Domnului Isus, se potrivea cu planurile lui Dumnezeu și El a folosit-o pentru scopurile Sale. Aceasta nu dezleagă pe om de vina lui. El este vinovat de moartea Domnului Isus. Faptul că Dumnezeu o folosește, Îl face pe Dumnezeu mare. El folosește acțiunea vinovată a omului, ca prin aceasta să Se glorifice pe Sine Însuși. Toate acestea arată, cât de suveran stă Dumnezeu peste tot ce face omul.

Ceva asemănător întâlnim în 2 Cronici 11,4. Dumnezeu spune acolo despre împărțirea lui Israel în două seminții și zece seminții, ca urmare a necredincioșiei lui Solomon și a lui Roboam: »Căci de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta.« Înseamnă aceasta, că Dumnezeu a pricinuit această

împărțire? Nicidecum! Dumnezeu nu este inițiatorul răului. Înseamnă exclusiv, că Dumnezeu folosește necredințioșia omului, ca să împlinească planurile Sale. Încă o dată: aceasta nu scuză pe om; el primește roada faptelor lui. Dar Dumnezeu stă deasupra faptelor oamenilor: El nu este pus în încurcătură de acestea, ci știe cum să le folosească pentru îndeplinirea planurilor Sale.

Vreau să mai dau un exemplu, de data aceasta din practica vieții. Este strâns legat de ceea ce se spune aici despre Samson, și poate una sau alta să clarifice mai bine. Când un tânăr credincios intră în relații cu o fată necredincioasă, sau o tânără credincioasă intră în legătură cu un tânăr necredincios, atunci aceasta este o relație, pe care Biblia o interzice categoric: *»Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?«* (2 Corinteni 6,14). Dumnezeu poate să folosească această relație, ca să salveze pe cel necredincios. Însă aceasta trebuie total despărțită de comportarea celui credincios. Mântuirea celui necredincios este exclusiv lucrarea harului lui Dumnezeu. În niciun caz nu este meritul credinciosului. Acesta trebuie să-și mărturisească păcatele, altfel din această relație nu va rezulta nicio fericire permanentă pentru acest pământ.

Samson ucide un leu – versetele 5-6

Părinții lui Samson îl urmează pe un drum greșit. Să ne imaginăm: nazireul, despre care Dumnezeu a spus, că el va începe *»să salveze pe Israel din mâna filistenilor«* (capitolul 13,5), se va căsători cu o filisteancă! Pe drum în spre Timna, în apropiere de vii, îi iese un leu în întâmpinare. Se pare că pentru un timp scurt a mers pe un alt drum decât părinții săi, căci mai târziu ei nu știu ce s-a petrecut acolo (vezi și versetul 8). Din aceasta rezultă iarăși unele lecții pentru noi, pe care trebuie să le învățăm.

În primul rând viile: ele reprezintă un mediu deosebit de periculos pentru un nazireu, care nu avea voie să mănânce din roada viței de vie (Numeri 6,3). Samson caută pericolul. El merge până la graniță. Cine vrea să fie un nazireu adevărat, acela va rămâne cât se poate de departe de locurile periculoase. Samson face, ceea ce se poate petrece și în viața tinerilor creștini. Ei merg din curiozitate în locurile despre care ei știu, că ar fi mai bine să nu meargă acolo. Disco, film, chioșcul de reviste, bălciuri, cartierele cu bordeluri ale orașelor mari, acestea sunt locuri în care un creștin nu are ce căuta fără un motiv bine întemeiat. Pericolul este mare, ca acolo să ne pândească *»un leu«*. Leul este aici un tablou al diavolului. *»Fiți treji, și vegheați* (aceasta înseamnă: nu vă lăsați influențați; aici este vinul)! *Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită«* (1 Petru 5,8). Dacă părăsim cărarea ascultării, diavolul va veni asupra noastră.

În 1 Împărați 13 este vorba și de cineva, care întâlnește un leu pe cărarea lui. Acest leu a fost folosit de Dumnezeu, ca să omoare pe omul lui Dumnezeu, care s-a abătut de pe drumul, pe care Dumnezeu i l-a trasat. La Samson nu merge așa de departe, așa cum din fericire la tinerii creștini nu totdeauna se merge așa de departe, atunci când din curiozitate vizitează locuri greșite. Când atacurile brutale sau forța de atracție captivantă a ispitei vine compact spre ei, ei fug repede. Fuga rapidă de la un loc greșit, la care s-a ajuns prin propria vină, este o înfrângere, pe care noi trebuie s-o mărturisim. Aceasta nu lasă în urma ei nicio mărturie pentru Domnul în locul acela.

Samson nu folosește forța sa, ca să bată pe dușman, ci ca să se elibereze pe sine însuși.

Înfrângerea lui Samson – versetul 7

Caracteristic pentru Samson este forța lui mare. Dumnezeu i-a dat această forță corporală enormă, ca să poată birui pe filistenii. Pentru noi aceasta înseamnă, că noi avem nevoie de forță, ca să biruim ceea ce este reprezentat prin filistenii. În 2 Timotei 1,7 se spune: *»Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.«* Fiind dependenți de puterea Duhului Sfânt, noi vom putea să biruim lucrurile, pe care oamenii și le-au gândit, ca să facă credința creștină mai atrăgătoare. Aceasta înseamnă, că noi vom recunoaște astfel de lucruri și le

vom respinge. Însă noi nu vom experimenta puterea Duhului, dacă vom lăsa carnea noastră (firea pământescă) să lucreze. Atunci vom cădea ușor pe panta dorinței după senzații omenești în loc de dorința după Cuvântul lui Dumnezeu. După părerea celor firești, credința trebuie să devină o trăire de evenimente plăcute.

Samson, prin puterea Duhului, a biruit leul. Însă la ispita venită printr-o femeie a căzut. Fiicele filistenilor simbolizează principii care fac serviciul divin plăcut și atrăgător pentru carne (firea pământescă). Pentru aceasta se stabilesc tot felul de reguli, care să facă „gustoasă” slujirea lui Dumnezeu, cum ar fi muzică frumoasă, vorbitori care impresionează, lucrări auxiliare exterioare. Oamenii trebuie momiți cu tot ce îi atrage. Toate aceste lucruri nu sunt un ajutor pentru un nazireu, ci sunt obstacole.

Miere din leu – versetele 8-9

Când Samson se duce să-și ia de soție femeia filisteancă, trece scurt pe la locul unde a omorât leul. El vede acolo un cuib de albine, care a adunat miere în cadavrul leului. Din moarte rezultă o activitate care se revarsă și este ordonată (aceasta este prezentată prin cuibul de albine). Produsul albinelor, rezultatul activității lor, este mierea. Mierea împreună cu laptele constituie binecuvântarea țării: Israel era o țară, în care curgea lapte și miere (Exod 3,8 și alte locuri).

Vedem aici prezentat simbolic, că din moarte rezultă viața. Acest tablou vorbește despre moartea lui Hristos, chiar dacă el este în legătură cu abaterea lui Samson, *»care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie«* (2 Timotei 1,10). Credinciosul primește toate din moartea lui Hristos. Mierea este aici un produs al muncii în comun al albinelor harnice, care se află în corpul unui leu mort. Mierea simbolizează dulcele, partea plăcută din creație, ceva, pe care Dumnezeu l-a dat în relațiile naturale ale oamenilor între ei. Una din caracteristicile *»zilelor din urmă«* este că oamenii vor fi *»fără dragoste«*, adică, *»fără dragoste firească«* (2 Timotei 3,3; această epistolă amintește în mod deosebit de istoria lui Samson). Pentru a putea savura dulceața dragostei unul față de altul în căsnicie și familie, trebuie ca moartea lui Hristos să fie fundamentul. Dacă această moarte este punctul de plecare al vieții noastre, atunci noi vom lucra împreună la pregătirea mierii. Aceasta necesită o activitate intensă de echipă, care se hrănește din dragoste. Filistenilor le este complet străină o astfel de activitate. În zilele, pe care le descrie 2 Timotei 3, este necesară posedarea vieții spirituale active, și puterea lui Dumnezeu ne vine în ajutor în această privință. După învierea Sa, Domnul Isus S-a arătat ucenicilor în Ierusalim. Ei erau acolo împreună și Domnul i-a întrebat, dacă au ceva de mâncare. Atunci I-au dat, alături de o bucată de pește prăjit, și o bucată dintr-un fagure de miere. Roadă morții Sale a fost, că ucenicii au fost împreună, și din această *»roadă«* au dat Domnului lor să mănânce. El a venit acolo, ca să primească roadă din lucrarea Sa.

Samson a luat puțină miere în mâna sa și a mâncat din ea. Mâna, care a omorât leul, a fost și mâna care a ținut strâns binecuvântarea rezultată prin omorârea leului. Fiecare victorie, pe care credinciosul o obține în viața lui împotriva diavolului, de exemplu, prin aceea că se împotrivesc unei ispite, îi dă hrană. În fond el a obținut această victorie prin puterea lui Dumnezeu! Această conștiință te face mulțumitor și împiedică îngâmfwarea.

Este păcat, că Samson nu povestește nimic părinților despre experiențele sale. Dacă noi lășăm pe părinți să aibă parte de experiențele, pe care noi ca credincioși tineri le facem cu Domnul, aceasta este un lucru bun. Sunt părinți, care nu cunosc pe Domnul; atunci este greu să le împărtășim astfel de experiențe. Sunt însă și părinți, care cunosc pe Domnul, dar arată puține interese. În mod deosebit în acest ultim caz experiența noastră poate fi probabil un imbold pentru ei, ca să se ocupe din nou cu Domnul și Cuvântul Său. Atunci poți trăi opusul a ceea ce am spus mai înainte despre Samson. El a atras pe părinții săi pe un drum greșit; noi putem să-i aducem pe un drum bun. Probabil că Samson nu a vrut să povestească părinților săi, deoarece el a știut în adâncul inimii lui, că el a fost ocupat cu îndeplinirea unui plan greșit. Puterea corpului lui era mare, dar el nu a avut suficientă putere spirituală, ca să se elibereze din această cursă.

Masa de sărbătoare începe – versetele 10-11

Când s-a ajuns odată pe panta greșită, atunci se alunecă tot mai adânc. Samson se așează aici, ca să spunem cu cuvintele din Psalmul 1,1, »pe scaunul celor batjocoritori«. Aceasta este urmarea comportării fără putere a tatălui său. Acesta a protestat într-adevăr, dar în continuare a împlinit dorința fiului său. Un simplu protest, fără o comportare consecventă rămâne fără rezultate. Proverbe 29,19 atenționează cu privire la o astfel de comportare: »Nu prin vorbe se pedepsește un rob, căci chiar dacă pricepe, n-ascultă.«

Samson stă așa de mult sub influența filistenilor, că el organizează o masă de sărbătoare, și anume, după obiceiurile care se practicau între tinerii filistenii. Este o sărbătoare, la care lumea poate să contribuie. Se organizează după principiile și normele unei generații noi. Pentru tinerii credincioși există totdeauna pericolul, să sărbătorească într-un fel, care se practică și în lume. La tineri se aude deseori expresia: „Toți fac așa”. În felul acesta se face, ce face mulțimea în modă, la sărbători și chiar la alcătuirea întrunirilor Bisericii. Aproape că nu se mai întrebă, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în privința aceasta. Cine vrea să pună aceste lucruri în lumina Bibliei, i se oferă să audă remarci de felul următor: „depășit” sau „nu este la înălțimea timpului”.

Samson nu s-a întrebat, cum vrea Dumnezeu, ca el să procedeze. El nici nu putea aceasta, căci el era preocupat cu un lucru greșit. Nu ne putem aștepta la nimic altceva, decât să i se ofere lucruri rele. Dar aceasta nu este totul: el a venit, să se căsătorească cu o femeie, însă el primește 30 de însoțitori ai miresei. Această lecție ne învață: cine face un compromis într-un punct, după aceea va avea această comportare în mult mai multe puncte. Cine admite un principiu al filistenilor, va prelua tot mai multe principii de la ei. Tot mai mult se pare că poți avea foloase. Aceste chibzuri devin apoi „prieteni spirituali”.

Ghicitorea – versetele 12-14

După aceea Samson se folosește de o experiență, pe care el a făcut-o prin Duhul lui Dumnezeu, ca să amuze pe filistenii. Filistenii sunt oameni, care niciodată nu vor putea să dezlege o astfel de ghicitorea. Ei nu pot pricepe, că din moarte poate ieși viața. Ei pot probabil să dea răspunsuri corecte. Dar aceasta va fi posibil numai atunci când ei preiau aceste răspunsuri de la alții, sau le fură, însă și atunci aceasta are loc după stilul filistenilor.

Noi trebuie să putem dezlega ghicitorea. Cine dezleagă ghicitorea primește alte haine. Aceasta este răsplata, care este pusă înainte. Schimbarea hainelor se referă la transformarea modului de viață; ele constituie partea din om, care se vede. Proverbul „haina face pe om” este cunoscut. Noi putem privi ghicitorea de pe partea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că viața noastră se va schimba, atunci când noi cunoaștem cu adevărat faptul, că din moartea Domnului Isus pentru noi a rezultat viața. Aceasta va influența atitudinea și comportarea noastră, tot ce oamenii văd la noi. Noi vom începe să arătăm un stil nou de viață. Dezlegarea ghicitorii trebuie să fie urmarea unui exercițiu spiritual lăuntric. Când am ajuns așa de departe, vom învăța să recunoaștem, că nu există nimic, care să aibă oricât de mică valoare, dacă nu l-am primit prin moartea lui Hristos. Rezultatul acestui fapt va deveni vizibil prin felul în care ne comportăm unii cu alții în familie sau în Adunarea (Biserica) locală: în dragoste, din care rezultă cel ce mănâncă și dulceața.

Dacă însă privim ghicitorea din partea lui Samson, vedem că el simbolizează pe acela, care face cunoscut lumii religioase experiențe spirituale, ca un fel de „amuzament”. Dacă ghicitorea nu va fi dezlegată, Samson urma să primească 30 de haine de sărbătoare. De la cine? De la filistenii. Ele nu îi vor aduce niciun câștig, ci pierdere.

Cine face paradă de experiențele lui, este în pericol să preia obiceiurile și comportarea „lumii creștine”. Dar și atunci când ghicitorea va fi dezlegată în felul filistenilor, rezultatul nu este, că cel care a dezlegat ghicitorea se va schimba prin aceasta. Vedem ce face Samson: el dotează în cele din urmă pe filistenii cu o serie de haine de sărbătoare filistene (vezi versetul 19). Schimbarea nu este o schimbare esențială.

Dar să vedem însemnătatea ghicitorii! Ce prezintă ea? Diavolul este cel ce mănâncă, leul. Un leu învins îngrijește pentru »mâncare«, pentru hrană spirituală. Leul a fost învins la cruce. Domnul Isus a nimicit la cruce pe acela »care are puterea morții, adică pe diavolul« (Evrei 2,14). Prin aceasta s-au deschis visteriile lui Dumnezeu și noi ne putem hrăni cu toate lucrurile prețioase, care sunt urmarea victoriei Domnului Isus. Aplicat la experiențele noastre, o victorie asupra diavolului ne dă putere și înviore.

Cum a fost dezlegată ghicitoarea – versetul 15-18

Metoda, cu care filistenii trec la lucru, ca să primească dezlegarea ghicitorii, arată caracterul lor nemilos. Ei amenință pe soția lui Samson, că o vor arde, dacă ea nu va afla de la el dezlegarea ghicitorii și nu le-o va face cunoscut. Femeia arată, că cu toată legătura ei cu Samson, în fond a rămas o filisteancă. Relațiile ei cu el nu au avut nicio influență asupra inimii ei. Ea se simte încă una cu filistenii și în versetul 16 vorbește despre »fiii poporului meu«. Ea îl șantajează cu una din cele mai puternice arme, pe care o posedă o femeie, și anume cu sentimentele ei. Evident Samson nu era suficient de matur față de această armă. El devine un Samson sărman, slab, care nu poate să păstreze niciun secret pentru el. Aceasta se va mai întâmpla o dată, și atunci se va sfârși fatal pentru el. Din ambele cazuri putem învăța, că ceva, pe care noi îl admitem în viața noastră ca „partener” nepermis (în sensul ideilor nepermise, felul de comportare, legături), va deveni trădătorul tainelor noastre. Trădarea înseamnă să faci pact cu dușmanul. Trădarea constă în aceea, că noi ca credincioși cunoaștem dezlegarea ghicitorii, dar ne comportăm ca dușmani față de ea. Deci ea nu produce nicio schimbare în viața noastră.

Samson nu a avut multă bucurie de toată această sărbătoare. Nu este nimic sărbătoresc, când mireasa ta încearcă cu lacrimi să-ți smulgă o taină, pe care vrei s-o păstrezi pentru tine. Toată această relație arată clar, că fiecare trăia izolat, fiecare pentru el. Însă cel care a avut cel mai mult de pierdut în această întâmplare este femeia. Ea nu a căutat pe Samson; el a vrut s-o aibă. Prin atitudinea lui, el face ca și pentru ea sărbătoarea să nu fie o plăcere deplină. Așa este totdeauna și astăzi în practică. Într-o căsnicie între un credincios și un necredincios, cel necredincios este cel prost, este jertfa. Cel necredincios gândește să se căsătorească cu cineva, cu care poate avea plăceri în viață. În gândurile sale nu se căsătorește cu o creștină, ci cu o femeie care i se potrivește (respectiv, invers). Foarte curând se va arăta, că cel credincios (în măsura în care acesta mai acordă valoare credinței) nu va vrea să meargă la tot felul de distracții sau prieteni, unde cel necredincios s-ar duce cu plăcere. Desigur s-a vorbit despre aceasta în timpul cât au fost prieteni, sau logodiți, dar realitatea se dovedește când ești puțin mai mult timp căsătorit.

Răsplătirea – versetele 19-20

Samson este cel care pierde. Mai întâi pierde provocarea prin ghicitoare. El trebuie să dea miza și să facă rost de cele 30 de haine de sărbătoare. Pentru aceasta se duce la Ascalon, una din cele cinci cetăți ale filistenilor. Acolo omoară 30 de oameni și dă hainele acestora aceluia care au dezlegat ghicitoarea. Învățătura este, că „ghicitoarea” crucii Domnului Isus poate fi „dezlegată” de necredință, dar apoi nu schimbă cu adevărat lăuntric viața. Îmbrăcămintea rămâne filisteancă. Este remarcabil, că aici citim din nou, că Duhul Domnului a venit peste el, cu toate că el era preocupat să-și îndeplinească o înțelegere, pe care niciodată nu ar fi trebuit s-o facă. Probabil aceasta are a face cu faptul, că aici el luptă efectiv cu dușmanii poporului lui Dumnezeu și de aceea era preocupat cu îndeplinirea misiunii sale propriu-zise. Afară de aceasta el își pierde soția. Ea este dată altuia. Acesta ar putea să fie motivul pentru care el s-a dus mânios acasă. Socru lui nu știe dacă Samson se va mai reîntoarce vreodată. De altfel căsnicia nu a fost în totul legitimă, deoarece Samson nu a avut încă nicio relație cu femeia. Când bărbatul a dat pe fiica sa altuia, nu a bănuțit care vor fi urmările pentru el și pentru fiica lui.